

ผลกระทบของการแพร่ระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ต่อความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของกำลังแรงงานไทย The Impact of the Coronavirus Disease-2019 Pandemic on Income Inequality Among Thai Workers

กฤษณะ เลิศเกษตรวิทยา¹ นริศรา เจริญพันธุ์² และ เทอดศักดิ์ ชมเฒ่าสุวรรณ^{3*}

Kitsana Lerdkasetwittaya¹ Narissara Charoenphandhu² and Thoedsak Chomtohsuwan^{3*}

Received: January 3, 2025

Revised: January 21, 2025

Accepted: April 8, 2025

บทคัดย่อ

การแพร่ระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของกำลังแรงงานไทย งานวิจัยนี้วิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำทางด้านการรายได้ โดยเปรียบเทียบไตรมาสที่ 4 ของปี 2019-2020 มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาว่า กลุ่มอุตสาหกรรมใดมีความเหลื่อมล้ำมากที่สุดและเหลื่อมล้ำน้อยที่สุด และรายได้เฉลี่ย โดยใช้ข้อมูลการสำรวจกำลังแรงงาน(Labor Force Survey) เก็บรวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ วิเคราะห์ข้อมูลใช้ดัชนีจินี (Gini Index) วัดค่าความเหลื่อมล้ำแบ่งตามกลุ่มอุตสาหกรรมจำนวน 80 กลุ่มอุตสาหกรรม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความเหลื่อมล้ำน้อยที่สุด คือกลุ่มอุตสาหกรรมการขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์ จักรยานยนต์ ดัชนีจินีลดลงร้อยละ33.52 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 483.10บาท รองลงมาคือกลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องจักรและเครื่องมือ ดัชนีจินีลดลงร้อยละ20.79 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนลดลง 1,593.76 บาท และกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความเหลื่อมล้ำมากที่สุด คือกลุ่มอุตสาหกรรมเก็บรวบรวมของเสีย การบำบัด และการกำจัดของเสีย ดัชนีจินีเพิ่มขึ้นร้อยละ29.83 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 836.80 บาท รองลงมาคือกลุ่มอุตสาหกรรมกิจกรรมของตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว การจัดนำเที่ยว ดัชนีจินีเพิ่มขึ้นร้อยละ26.63 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนลดลง 6,125.98 บาท ข้อเสนอแนะคือให้ประชาชนใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับโควิด-19ไปเลย ในส่วนของภาคกลุ่มอุตสาหกรรม รัฐต้องช่วยส่งเสริม สนับสนุนเรื่องของการจ้างงาน การพัฒนาทักษะแรงงานเป็นสำคัญ

คำสำคัญ : โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา2019 ความเหลื่อมล้ำ กำลังแรงงาน อุตสาหกรรม รายได้

Abstract

The Coronavirus Disease-2019 has raised pandemic about income inequality among Thai workers. This study analyzed income inequality by comparing the fourth quarter of 2019 and 2020. The objective was to identify which industrial sectors for the highest and lowest levels of inequality and average income. The analysis was conducted by using data from the Labor Force Survey from the National Statistical Office via the Gini Index to measure inequality across 80 industrial sectors. The findings revealed that the sector with the lowest income inequality was the wholesale and retail trade sector, including motor vehicle and motorcycle repair Gini index decrease 33.52 percent and average income increase 483.10 baht , followed by the machinery and equipment manufacturing sector Gini index decrease 20.79 percent and average income decrease

¹นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

¹Student, Faculty of Economics Rangsit University

²อาจารย์ ดร., คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

²Lecturer Dr., Faculty of Economics Rangsit University

³ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

³Asst. Prof. Dr., Faculty of Economics Rangsit University

*Corresponding author. E-mail: thoedsak.c@rsu.ac.th

1,593.76 baht. In contrast, the sector with the highest income inequality was the waste collection, treatment, and disposal sector Gini index increase 29.83 percent and average income increase 836.80 baht , followed by the travel agency and tour operator sector Gini index increase 26.63 percent and average income decrease 6,125.98 baht. The findings could suggest that many people should adapt to living with COVID-19. For industrial sectors, the government should focus on promoting and supporting employment and workforce skill development as priorities.

Keywords: coronavirus disease-2019, inequality, workforce, industry, income

บทนำ (Introduction)

ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ในประเทศไทยเป็นปัญหาที่ซับซ้อนและมีมานาน ซึ่งส่งผลกระทบต่อสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ ความเหลื่อมล้ำนี้สะท้อนให้เห็นในความแตกต่างอย่างมากของรายได้และความมั่งคั่งระหว่างกลุ่มแรงงานที่ร่ำรวยที่สุดและยากจนที่สุดซึ่งส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในด้านโอกาสการเข้าถึงบริการและคุณภาพชีวิตโดยรวมผลกระทบของความเหลื่อมล้ำทางรายได้ในประเทศไทยมีมากมายความเหลื่อมล้ำนี้เป็นอุปสรรคต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาโดยจำกัดโอกาสของกลุ่มแรงงานที่มีรายได้น้อยที่สุดในการมีส่วนร่วมในเศรษฐกิจอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ยังนำไปสู่ปัญหาทางสังคม เช่น ความยากจน การขาดโอกาสทางการศึกษาและการดูแลสุขภาพ ความเหลื่อมล้ำยังสามารถนำไปสู่เสถียรภาพทางการเมืองและความขัดแย้งทางสังคมได้อีก

การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ก่อให้เกิดผลกระทบตามมามากมายทั้งทางด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยปี ค.ศ. 2019 การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนายังไม่เข้าสู่ประเทศไทย ตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ร้อยละ 2.4 ต่อมาปี ค.ศ. 2020 การแพร่ระบาดได้เข้าสู่ประเทศไทยในช่วงต้นปีและแพร่ระบาดหนักไปทั่วประเทศ ส่งผลให้ตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ลดลงถึงร้อยละ -6.1 ภาคธุรกิจ ภาคอุตสาหกรรมและประชาชนได้รับผลกระทบกันถ้วนหน้า และส่งผลกระทบทางด้านความเหลื่อมล้ำ เช่น ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ ทำให้เกิดผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมมากมาย ตัวอย่างเช่น ในช่วงการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่งผลให้เกิดการตกงานอย่างรุนแรงและผลกระทบทางลบที่มีต่อตลาดแรงงาน สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รายงานตัวเลขปี ค.ศ. 2020 อัตราการว่างงานเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.69 จากปี ค.ศ. 2019 อยู่ที่ร้อยละ 0.98 และชั่วโมงการทำงานโดยเฉลี่ยลดลง จากชั่วโมงการทำงานภาคเอกชนและอุตสาหกรรม 43.2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ลดลงร้อยละ 5.7 จากปี ค.ศ. 2019 ส่วนการทำงานล่วงเวลาลดลงร้อยละ 17.1 จากปี ค.ศ. 2019 เช่นกัน สะท้อนถึงผลกระทบรายได้ที่ลดลงของแรงงาน

จากสภาพปัญหาดังกล่าว การวิจัยนี้จึงได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ และรายได้เฉลี่ยในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดยเปรียบเทียบไตรมาสที่ 4 ของปี 2019-2020 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ต่อรายได้และความเหลื่อมล้ำของแรงงานไทย ในแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรม เพื่อเสนอแนะทางการแก้ไขต่อไปในอนาคต

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Related research)

Wanetha Sudswong , Anon Plangprasopchok และ Chainarong Amornbunchornvej (2021) ได้ศึกษาเรื่อง Occupational Income Inequality of Thailand: A Case Study of Exploratory Data Analysis beyond Gini Coefficient การศึกษาได้สำรวจรายได้และอาชีพต่างๆ มากกว่า 12 ล้านครัวเรือนทั่วประเทศไทย โดยใช้วิธี Gini Coefficient และ Network Densities ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ใช้วิธีการวัดทั้งสองวิธี มีความเหลื่อมล้ำทางรายได้น้อย แต่ในขณะเดียวกันจังหวัดที่ไม่ได้ทำอาชีพเกษตรกรรมมีความเหลื่อมล้ำทางรายได้ โดยวิธีการวัดแบบ Gini

Coefficient ต่ำ แต่การวัดแบบ Network Densities สูง นอกจากนี้ผลลัพธ์ยังแสดงให้เห็นถึงช่องว่างความเหลื่อมล้ำทางรายได้โดยใช้ Estimation Statistics ซึ่งไม่เพียงแต่สนับสนุนความเหลื่อมล้ำ แต่ยังสามารถบอกช่องว่างรายได้ของอาชีพต่างๆ โดยที่วิธี Gini Coefficient ไม่สามารถบอกได้

Narissara Charoenphandhu and Yukio Ikemoto (2014) ได้ศึกษาเรื่อง Income distribution and the medium-term trend of inequality in Thailand การศึกษาการกระจายรายได้ในประเทศไทย มีการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันมาก โดยเฉพาะภาคเกษตรกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งมีคนยากจนมากที่สุด ถึงแม้ว่าภาคเกษตรกรรมมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจไทย แต่ค่าแรงภาคเกษตรกรรมยังอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าภาคบริการและภาคการผลิต โดยที่การวิจัยนี้ได้เน้นสำรวจในจังหวัดมหาสารคามและจังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยต้องการทราบความคิดเห็นของประชาชนในจังหวัดที่มีความเหลื่อมล้ำกันมากที่สุด ต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐทางด้านรายได้มากกว่าด้านอื่นๆ แต่กลับได้อย่างไม่เพียงพอและไม่ทั่วถึง ในทางตรงข้ามประชาชนเหล่านั้นต่างพอใจกับการดำรงชีวิตที่เป็นอยู่และรวมกลุ่มกันเพื่อพัฒนาความเป็นอยู่ในการดำรงชีวิตโดยไม่ต้องรอการสนับสนุนจากภาครัฐ

นรา แป้นประหยัด (2563) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบจากผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวมต่อความเหลื่อมล้ำทางรายได้ของครัวเรือนโดยแบบจำลองดุลยภาพทั่วไปเชิงพลวัต กรณีศึกษาประเทศไทย ศึกษาผลกระทบของผลิตภาพปัจจัยการผลิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของความเหลื่อมล้ำทางรายได้ของภาคครัวเรือนไทยภายใต้แบบจำลองดุลยภาพทั่วไปเชิงพลวัต พบว่าเมื่อกำหนดผลิตภาพการผลิตรวมสูงขึ้นร้อยละ 5 ในทุกภาคการผลิต ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงเพิ่มขึ้น โดยในปีที่ 1 เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 และ ร้อยละ 6.11 ในปีที่ 10 เมื่อเทียบกับกรณีฐาน และทำให้มูลค่าผลผลิตเพิ่มและรายได้ของภาคครัวเรือนมีแนวโน้มสูงขึ้นในทุกภาคการผลิต แต่ความเหลื่อมล้ำทางรายได้กลับมีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเทียบกับกรณีฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคเกษตรกรรม สาเหตุเพราะอัตราภาษีซึ่งเรียกเก็บจากรายได้ภาคครัวเรือนมีอัตราก้าวหน้าไม่มากพอที่จะลดรายได้ กลุ่มครัวเรือนรายได้สูงที่สุดลง ดังนั้นข้อเสนอแนะเชิงนโยบายประกอบด้วย 2 ส่วนคือ 1.อัตราภาษีจะต้องมีอัตราก้าวหน้าที่เพิ่มสูงขึ้น และ 2. โยกย้ายกำลังแรงงาน และปัจจัยทุนของภาคครัวเรือนเกษตรไปสู่นอกภาคเกษตรกรรมที่มีแนวโน้มความเหลื่อมล้ำทางรายได้ที่น้อยกว่า

กานต์ปพิมพ์ อรรถเจตน์ (2565) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางลดความเหลื่อมล้ำทางรายได้ของครัวเรือนเกษตรไทยหลังวิกฤติโควิด-19 พบว่าการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของครัวเรือนเกษตรในระยะยาว เพื่อช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่เกษตรกรภายหลังวิกฤติโควิด-19 ควรมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและทั่วถึง พัฒนาทักษะของเกษตรกรให้มีความรู้ด้านการบริหารจัดการธุรกิจเกษตรเพื่อให้เกษตรกรก้าวสู่การเป็นเกษตรกรมืออาชีพ สามารถบริหารจัดการการผลิตและการตลาดอย่างครบวงจร สนับสนุนเกษตรกรในการปรับตัวโดยอาศัยกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการเกษตร ทั้งที่ดิน แหล่งน้ำ ระบบโลจิสติกส์ ช่องทางการตลาดแบบออฟไลน์และออนไลน์ รวมทั้งส่งเสริมการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการเกษตร

กฤษณะ เลิศเกษตรวิทยา และ เทอดศักดิ์ ชมเฒ่าสุวรรณ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความแตกต่างทางด้านรายได้ในกำลังแรงงานไทย โดยได้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิจากกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจกำลังแรงงานไทย ไตรมาส 3 ปี 2557 พบว่า ปัจจัยระดับการศึกษาที่สูงจะช่วยเพิ่มรายได้ในอัตราที่สูงขึ้น ปัจจัยประสบการณ์การทำงานยิ่งสูงจะช่วยเพิ่มรายได้ในอัตราที่ลดลง ปัจจัยเพศ โดยแรงงานชายจะมีรายได้มากกว่าแรงงานหญิง ปัจจัยพื้นที่การทำงาน โดยในเมืองมีรายได้มากกว่านอกเมือง ปัจจัยภูมิภาคที่แรงงานทำงาน โดยที่กรุงเทพมหานครมีรายได้มากที่สุด และภาคใต้มีรายได้น้อยที่สุด ปัจจัยด้านอาชีพ กลุ่มอาชีพผู้จัดการ ข้าราชการอาวุโสมีรายได้มากที่สุด กลุ่มอาชีพเกษตรกร ป่าไม้และประมงมีรายได้น้อยที่สุด นอกจากนี้ในมิติด้านความเหลื่อมล้ำทางรายได้ พบว่า ปัจจัยระดับการศึกษา แรงงานในกลุ่มการศึกษาปริญญาตรีมีความเหลื่อมล้ำมาก

ที่สุด ปัจจัยประสบการณ์การทำงาน แรงงานในกลุ่มช่วง ประสบการณ์31-35 ปี มีความเหลื่อมล้ำมากที่สุด ปัจจัยเพศ แรงงานในกลุ่มเพศหญิงมีความเหลื่อมล้ำมากกว่าเพศชาย ปัจจัยพื้นที่การทำงาน แรงงานในกลุ่มพื้นที่ในเมืองมีความเหลื่อมล้ำมากกว่านอกเมือง ปัจจัยภูมิภาค แรงงานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความเหลื่อมล้ำมากที่สุด

วรรณพงษ์ ดุรงคเวโรจน์ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง เครื่องมือในการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้: กรณีศึกษาประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบจำลองในการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ โดยอาศัยการเชื่อมโยงระหว่างรายได้จำแนกตามกลุ่มของประชากรกับรายได้ของประชากรที่ทำงานอยู่ในสาขาการผลิตที่แตกต่างกัน นอกจากนั้นยังได้นำข้อมูลด้านการกระจายรายจ่ายมาปรับใช้เพื่อทดสอบดูการเปลี่ยนแปลงในช่วงระหว่างปีพ.ศ. 2533-2557 และได้มีการเปรียบเทียบกับดัชนีนี้ พบว่า ประเทศไทยมีความเหลื่อมล้ำทางรายได้ที่ลดลงเล็กน้อยในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา โดยการกระจายรายได้แย่ลงในช่วงวิกฤติเศรษฐกิจและช่วงที่เกิดปัญหาภัยธรรมชาติ โดยผู้มีรายได้ต่ำมักเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจมากกว่าผู้มีรายได้สูง ซึ่งเป็นสาเหตุให้ความเหลื่อมล้ำปรับตัวแย่ลงในช่วงที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจ

จากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของท่านอื่นๆ พบว่า ศึกษาเฉพาะกลุ่ม ศึกษาเฉพาะปัจจัย ศึกษาเฉพาะรายจังหวัดศึกษาภาพรวมทั้งประเทศ แต่ไม่ได้ศึกษาแบบละเอียดในรายกลุ่มอุตสาหกรรมและศึกษาในช่วงการแพร่ระบาดเชื้อไวรัสโคโรนา2019

วัตถุประสงค์ (Objectives)

เพื่อศึกษาผลกระทบจากการแพร่ระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ต่อรายได้และความเหลื่อมล้ำของแรงงานไทยในแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรม

วิธีดำเนินการวิจัย (Research methodology)

1. การเก็บข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยนี้ได้ใช้ข้อมูลประเภททุติยภูมิ (Secondary Data) โดยเป็นแบบข้อมูลดิบ (Raw Data) การสำรวจกำลังแรงงาน (Labor Force Survey) ในไตรมาสที่4 ปีค.ศ.2019-2020 ซึ่งข้อมูลดิบ Labor Force Survey โดยในปี ค.ศ.2019 สำรวจ 205,256 ตัวอย่าง จากทั้งหมด 68,020,986 คน หรือคิดเป็น 0.3% และปีค.ศ. 2020 สำรวจ 221,185 ตัวอย่าง จากทั้งหมด 68,152,065 คน หรือคิดเป็น 0.3% เป็นข้อมูลที่มีการจัดเก็บรวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ (National Statistical Office) จะทำการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละปี และสำรวจครอบคลุมทั้งประเทศ โดยใช้หลักการสุ่มตัวอย่างประชากรไทยทั่วประเทศโดยการสำรวจข้อมูลจะใช้วิธีแบบสอบถาม (Questionnaire) การสำรวจสภาวะการทำงานของประชากรและการสัมภาษณ์ผู้ตอบแบบสอบถาม

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

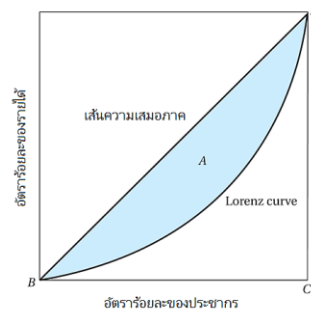
การศึกษานี้ ได้ใช้ข้อมูลรายได้ของแรงงานในช่วงก่อนสถานการณ์การแพร่ระบาดคือปี ค.ศ. 2019 ซึ่งในปีนั้นเชื้อไวรัสโคโรนากำลังระบาดอยู่ในประเทศจีน ยังไม่เข้าสู่ประเทศไทย และช่วงสถานการณ์กำลังแพร่ระบาดคือปี ค.ศ. 2020 ซึ่งในช่วงต้นปีเชื้อไวรัสโคโรนาได้เข้าสู่ประเทศไทยแล้วและเกิดการแพร่ระบาดไปทั่วประเทศ โดยการศึกษาแบ่งเป็น กลุ่มอุตสาหกรรม ตามข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้แบ่งกลุ่มอุตสาหกรรมไว้ 80 กลุ่มอุตสาหกรรม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 การประยุกต์ใช้ดัชนีนี้

การวัดการกระจายรายได้ (Income Distribution) ที่นิยามกัน คือ การวัดค่าความเหลื่อมล้ำ (Inequality) โดยใช้ดัชนีจินี (Gini Index) ซึ่งคำนวณจากสัดส่วนของพื้นที่ระหว่างเส้นตรงแห่งความเท่าเทียม (Equality Line) กับเส้นโค้งลอเรนซ์ (Lorenz Curve) ต่อพื้นที่ใต้เส้นตรงแห่งความเท่าเทียมทั้งหมด ดังแสดงรูปที่ 1

รูปที่ 1 เส้นตรงแห่งความเท่าเทียมกับเส้นโค้งลอเรนซ์

โดยที่แกน Y คือ อัตราส่วนร้อยละของรายได้ และแกน X คืออัตราส่วนของประชากร เส้นโค้งลอเรนซ์ คือเส้นที่แสดงให้อัตราส่วนของรายได้เพิ่มขึ้นเรื่อยตามอัตราส่วนของประชากรสะสม ยิ่งเส้นโค้งลอเรนซ์มีความโค้งมากแสดงว่ามีความเหลื่อมล้ำมาก ถ้าเส้นโค้งลอเรนซ์เป็นเส้นตรงขนานบนเส้นตรงแห่งความเท่าเทียม แสดงว่ามีความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ ดังนั้นดัชนีจินีจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 กับ 1 ถ้าพื้นที่ A มีค่ามาก ค่าดัชนีจินีจะยิ่งมีค่าสูง แสดงว่ามีความเหลื่อมล้ำมาก เมื่อค่าดัชนีจินีเท่ากับ 1 หมายถึงมีระดับที่มีความเหลื่อมล้ำมากที่สุด และเมื่อค่าดัชนีจินีมีค่าเท่ากับ 0 หมายถึงไม่มีความเหลื่อมล้ำเลย สามารถหาได้จากสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีจินี} = \frac{\text{พื้นที่ A}}{\text{พื้นที่ทั้งหมด BDC}}$$

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ใช้ดัชนีจินี (Gini Index) เพื่อวัดค่าความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ของกำลังแรงงานไทย โดยใช้สูตรการคำนวณดังนี้

$$\text{Gini Index} = (1 - \sum_{i=1}^n (X_i - X_{i-1})(Y_i + Y_{i-1})) \times 100$$

X_i คือ เปอร์เซนต์สะสมของกำลังแรงงานไทย

Y_i คือ เปอร์เซนต์สะสมของรายได้กำลังแรงงานไทย

โดยที่ผลลัพธ์ ค่า 100 แปลว่า เหลื่อมล้ำมากที่สุด และ ผลลัพธ์ ค่า 0 แปลว่า เหลื่อมลำน้อยที่สุด

ซึ่งดัชนีจินีที่เราใช้วัดการกระจายรายได้ จะคำนวณแตกต่างจากดัชนีจินีที่รัฐบาลใช้วัดการกระจายรายได้ คือ ถ้าเป็นของรัฐบาลจะใช้รายได้ของครัวเรือนเฉลี่ยมาคิดในการหาค่าดัชนีจินีออกมา แต่การศึกษาครั้งนี้จะใช้ข้อมูล Labor Force Survey มาคำนวณ โดยที่ไม่ได้มาเฉลี่ยจำนวนสมาชิกของครัวเรือนหรือไม่ได้มาหารด้วยจำนวนสมาชิกของครัวเรือน ทำให้เราสามารถสะท้อนถึงตัวบุคคลที่รับเงินได้จริง

ผลการศึกษา (Results)

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาในแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรม

รหัส หมวด ย่อย	กลุ่มอุตสาหกรรม	รายได้เฉลี่ย (บาท/เดือน) ปี 2019	รายได้เฉลี่ย (บาท/เดือน) ปี 2020	ดัชนี จีนี ปี2019	ดัชนี จีนี ปี2020
1	การเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ การล่าสัตว์ และที่เกี่ยวข้อง	4,642.18	4,678.19	38.49	39.37
8	การทำเหมืองแร่และเหมืองหินอื่นๆ	6,880.56	9,645.21	50.65	37.09
10	การผลิตผลิตภัณฑ์อาหาร	6,390.68	6,388.99	57.97	58.15
11	การผลิตผลิตภัณฑ์เครื่องดื่ม	296.44	336.51	97.36	97.60
12	การผลิตผลิตภัณฑ์ยาสูบ	908.04	990.79	88.68	87.09
13	การผลิตสิ่งทอ	5,394.52	5,097.98	61.99	64.21
14	การผลิตเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย	1,945.64	1,673.66	85.04	86.54
15	การผลิตเครื่องหนังและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง	8,168.00	7,067.47	34.95	44.54
16	การผลิตไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้และไม้ก๊อก	3,844.48	4,113.22	72.47	70.65
17	การผลิตกระดาษและผลิตภัณฑ์กระดาษ	12,434.36	15,159.45	30.27	28.41
18	การพิมพ์และการผลิตซ้ำสื่อบันทึกข้อมูล	9,776.34	9,120.91	49.04	55.92
19	การผลิตถ่านโค้กและผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการถลุง ปิโตรเลียม	34,294.46	29,624.17	36.63	35.57
20	การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์เคมี	16,721.15	14,412.81	35.45	34.25
21	การผลิตเภสัชภัณฑ์ เคมีภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์จากพืช/สัตว์ ใช้รักษาโรค	12,082.34	14,996.93	55.86	56.75
22	การผลิตผลิตภัณฑ์ยางและพลาสติก	9,877.17	10,157.39	40.09	43.06
23	การผลิตผลิตภัณฑ์อื่นๆที่ทำจากแร่โลหะ	11,192.25	9,664.16	56.90	55.07
24	การผลิตโลหะขั้นมูลฐาน	13,122.53	15,059.84	27.88	33.62
25	การผลิตผลิตภัณฑ์โลหะประดิษฐ์	8,709.55	8,414.02	46.61	49.84
26	การผลิตผลิตภัณฑ์คอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์	16,173.82	16,414.38	25.04	27.52

รหัส หมวด ย่อย	กลุ่มอุตสาหกรรม	รายได้เฉลี่ย (บาท/เดือน) ปี 2019	รายได้เฉลี่ย (บาท/เดือน) ปี 2020	ดัชนี จีนี ปี2019	ดัชนี จีนี ปี2020
27	การผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้า	14,727.74	15,063.50	30.00	30.99
28	การผลิตเครื่องจักรและเครื่องมือซึ่งมิได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น	17,362.14	15,768.38	54.01	33.22
29	การผลิตยานยนต์ รถพ่วง และกึ่งรถพ่วง	17,931.69	17,563.22	38.60	32.73
30	การผลิตอุปกรณ์ขนส่งอื่นๆ	14,022.77	13,466.41	31.63	35.31
31	การผลิตเฟอร์นิเจอร์	4,251.65	3,884.31	73.36	72.78
32	การผลิตผลิตภัณฑ์อื่นๆ	4,877.76	4,068.12	70.00	75.46
33	การซ่อมและการติดตั้งเครื่องจักรและอุปกรณ์	7,114.99	6,241.99	63.76	61.94
35	ไฟฟ้า ก๊าซ ไอน้ำ และระบบปรับอากาศ	26,294.11	26,351.35	42.05	42.73
36	การเก็บกักน้ำ การจัดหา น้ำ และการจ่ายน้ำ	18,675.62	17,923.69	36.82	36.01
37	การจัดการน้ำเสีย	5,627.27	4,515.38	62.99	64.80
38	การเก็บรวบรวมของเสีย การบำบัด และการกำจัดของเสีย	5,951.55	6,788.35	42.25	72.08
41	การก่อสร้างอาคาร	7,119.69	7,252.39	37.13	41.12
42	งานวิศวกรรมโยธา	11,054.55	11,927.75	38.42	36.46
43	งานก่อสร้างเฉพาะทาง	6,490.63	6,252.75	56.80	59.89
45	การขายส่งและการขายปลีกการซ่อมยานยนต์ จักรยานยนต์	6,837.21	7,320.31	61.37	27.85
46	การขายส่ง (ยกเว้นยานยนต์และจักรยานยนต์)	7,314.21	7,280.00	64.04	64.79
47	การขายปลีก (ยกเว้นยานยนต์และจักรยานยนต์)	2,879.48	2,762.41	80.27	81.32
49	การขนส่งทางบกและการขนส่งทางท่อลำเลียง	5,509.71	5,601.59	75.44	74.19
50	การขนส่งทางน้ำ	8,945.45	8,376.67	61.76	70.14
51	การขนส่งทางอากาศ	45,612.58	24,425.00	43.08	43.28
52	กิจกรรมคลังสินค้าและกิจกรรมที่สนับสนุนการขนส่ง	17,042.56	17,185.91	37.16	42.59

รหัส หมวด ย่อย	กลุ่มอุตสาหกรรม	รายได้เฉลี่ย (บาท/เดือน) ปี 2019	รายได้เฉลี่ย (บาท/เดือน) ปี 2020	ดัชนี จีนี ปี2019	ดัชนี จีนี ปี2020
53	กิจกรรมไปรษณีย์และการรับส่งพัสดุภัณฑ์	14,731.14	13,926.66	28.22	30.12
55	ที่พักแรม	12,944.56	8,809.38	34.01	47.69
56	การบริการอาหารและเครื่องดื่ม	2,103.79	1,938.49	83.40	84.86
58	การจัดพิมพ์จำหน่ายหรือเผยแพร่	18,787.88	23,609.76	44.19	46.33
59	การผลิตภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ และรายการโทรทัศน์	16,841.38	19,764.10	37.36	53.94
60	การจัดผังรายการและการแพร่ภาพกระจายเสียง	17,737.91	19,044.39	40.49	40.65
61	การโทรคมนาคม	24,080.62	30,193.88	44.82	52.13
62	การจัดทำโปรแกรมคอมพิวเตอร์การให้คำปรึกษา	26,214.55	27,157.78	50.00	38.26
63	การบริการสารสนเทศ	13,076.92	12,031.25	49.32	54.09
64	กิจกรรมบริการทางการเงิน	24,737.69	25,581.36	37.31	38.87
65	การประกันภัย และกองทุนบำเหน็จบำนาญ	21,848.74	21,333.40	45.05	43.31
66	กิจกรรมสนับสนุนการบริการทางการเงินและการ ประกันภัย	15,181.32	15,321.25	51.67	56.66
68	กิจกรรมอสังหาริมทรัพย์	8,958.10	9,635.84	59.87	63.10
69	กิจกรรมทางกฎหมายและการบัญชี	14,042.47	12,956.76	56.69	63.82
70	กิจกรรมของสำนักงานใหญ่และการบริการให้ คำปรึกษาด้านการบริหาร	18,508.11	24,577.78	36.24	38.38
71	กิจกรรมด้านสถาปัตยกรรมและวิศวกรรม	16,603.45	15,503.57	48.50	48.52
72	การวิจัยและพัฒนาเชิงวิทยาศาสตร์	16,177.32	17,818.03	34.66	35.95
73	การโฆษณาและการวิจัยตลาด	8,892.48	9,982.45	66.71	70.79
74	กิจกรรมทางวิชาชีพ วิทยาศาสตร์ และเทคนิคอื่นๆ	9,558.22	7,203.97	70.01	76.65
75	การบริการรักษาสัตว์	8,850.00	10,061.74	69.33	68.33
77	กิจกรรมการให้เช่า	4,790.23	4,865.41	76.27	73.20

รหัส หมวด ย่อย	กลุ่มอุตสาหกรรม	รายได้เฉลี่ย (บาท/เดือน) ปี 2019	รายได้เฉลี่ย (บาท/เดือน) ปี 2020	ดัชนี จีนี ปี2019	ดัชนี จีนี ปี2020
78	กิจกรรมการจ้างงาน	11,978.50	11,799.10	20.58	22.63
79	กิจกรรมของตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว การจัดงานเที่ยว	13,341.42	7,215.44	44.59	71.22
80	การบริการรักษาความปลอดภัยและการสืบสวน	11,854.35	11,014.71	21.94	22.65
81	กิจกรรมการบริการสำหรับอาคารและภูมิทัศน์	8,917.69	9,343.37	29.42	30.75
82	การบริการด้านการบริหารและสนับสนุนการดำเนินงาน	6,972.55	5,951.04	68.61	72.18
84	การบริหารราชการ การป้องกันประเทศ	19,240.40	19,196.68	36.51	37.30
85	การศึกษา	26,712.48	26,970.11	38.14	38.49
86	กิจกรรมด้านสุขภาพมนุษย์	22,889.85	22,540.21	38.66	39.63
87	กิจกรรมการให้การดูแลที่ให้แก่ที่พัก	17,352.38	13,801.87	20.11	36.13
88	กิจกรรมสังคมสงเคราะห์ที่ไม่ใช่ที่พัก	10,745.04	9,984.77	41.96	44.69
90	กิจกรรมการสร้างสรรคศิลป์และความบันเทิง	4,519.76	3,073.97	76.06	73.97
91	กิจกรรมห้องสมุด หอจดหมายเหตุ พิพิธภัณฑ์สถานและทางวัฒนธรรมอื่นๆ	11,307.57	17,381.22	24.42	42.65
92	กิจกรรมการพนันและการเสี่ยงโชค	1,246.06	389.87	91.58	97.46
93	กิจกรรมด้านการกีฬา ความบันเทิง และการนันทนาการ	9,032.49	8,291.54	44.55	50.92
94	กิจกรรมองค์การสมาชิก	11,787.79	11,275.41	41.91	37.94
95	การซ่อมคอมพิวเตอร์และของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน	1,564.54	1,270.61	88.69	90.87
96	กิจกรรมบริการส่วนบุคคลอื่นๆ	3,142.19	3,019.22	68.80	67.60
97	กิจกรรมการจ้างงานในครัวเรือนส่วนบุคคล	8,972.91	8,549.54	28.10	30.59
99	กิจกรรมขององค์การระหว่างประเทศและภาคีสมาชิก	19,073.08	15,884.81	39.36	65.61

จากผลการศึกษาก็จะเห็นรายได้เฉลี่ยและดัชนีชี้ของแต่ละกลุ่มอุตสาหกรรม ในปี ค.ศ. 2019-2020 ซึ่งการวิเคราะห์ครั้งนี้ได้แบ่งการวิเคราะห์เป็น 2 แบบ คือ การเปลี่ยนแปลงของดัชนีชี้ที่เป็นไปในทางบวก และการเปลี่ยนแปลงดัชนีชี้ที่เป็นไปในทางลบ

1. การเปลี่ยนแปลงของดัชนีชี้ที่เป็นไปในทางบวก 5 อันดับสูงสุด

ตารางที่ 2 การเปลี่ยนแปลงของดัชนีชี้ที่เป็นไปในทางบวก 5 อันดับสูงสุด

อันดับ	กลุ่มอุตสาหกรรม	ดัชนีชี้ ปี2019	ดัชนีชี้ ปี2020
1	การขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์ จักรยานยนต์	61.37	27.85
2	การผลิตเครื่องจักรและเครื่องมือซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น	54.01	33.22
3	การทำเหมืองแร่และเหมืองหินอื่นๆ	50.65	37.09
4	การจัดทำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ การให้คำปรึกษา	50.00	38.26
5	การผลิตยานยนต์ รถพ่วง และกึ่งรถพ่วง	38.60	32.731

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบในทางบวก อันดับที่ 1 กลุ่มอุตสาหกรรมการขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์ จักรยานยนต์ มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีชี้ลดลงมากที่สุด จากปี 2019 ดัชนีชี้ร้อยละ 61.37 และในปี 2020 ดัชนีชี้ร้อยละ 27.85 ลดลงถึงร้อยละ 33.52 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 483.10 บาท อันดับที่ 2 กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องจักรและเครื่องมือ ซึ่งมีได้จัดประเภทไว้ในที่อื่น มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีชี้ลดลง จากปี 2019 ดัชนีชี้ร้อยละ 54.01 และในปี 2020 ดัชนีชี้ร้อยละ 33.22 ลดลงร้อยละ 20.79 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนลดลง 1,593.76 บาท อันดับที่ 3 กลุ่มอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่และเหมืองหินอื่นๆ มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีชี้ลดลง จากปี 2019 ดัชนีชี้ร้อยละ 50.65 และในปี 2020 ดัชนีชี้ร้อยละ 37.09 ลดลงร้อยละ 13.56 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 2,764.65 บาท อันดับที่ 4 กลุ่มอุตสาหกรรมการจัดทำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ การให้คำปรึกษา มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีชี้ลดลง จากปี 2019 ดัชนีชี้ร้อยละ 50.00 และในปี 2020 ดัชนีชี้ร้อยละ 38.26 ลดลงร้อยละ 11.74 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 943.23 บาท และอันดับที่ 5 กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์ รถพ่วง และกึ่งรถพ่วง มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีชี้ลดลง จากปี 2019 ดัชนีชี้ร้อยละ 38.60 และในปี 2020 ดัชนีชี้ร้อยละ 32.73 ลดลงร้อยละ 5.87 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนลดลง 368.47 บาท

2. การเปลี่ยนแปลงของดัชนีชี้ที่เป็นไปในทางลบ 5 อันดับสูงสุด

ตารางที่ 3 การเปลี่ยนแปลงของดัชนีชี้ที่เป็นไปในทางลบ 5 อันดับสูงสุด

อันดับ	กลุ่มอุตสาหกรรม	ดัชนีชี้ ปี2019	ดัชนีชี้ ปี2020
1	การเก็บรวบรวมของเสีย การบำบัด และการกำจัดของเสีย	42.25	72.08
2	กิจกรรมของตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว การจ้ดนำเที่ยว	44.59	71.22
3	กิจกรรมขององค์การระหว่างประเทศและภาคีสมาชิก	39.36	65.61
4	กิจกรรมห้องสมุด หอจดหมายเหตุ พิพิธภัณฑ์สถานและทางวัฒนธรรมอื่นๆ	24.42	42.65
5	การผลิตภาพยนตร์ วิดีทัศน์ และรายการโทรทัศน์	37.36	53.94

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบในทางลบ อันดับที่ 1 กลุ่มอุตสาหกรรมการเก็บรวบรวมของเสีย การบำบัด และการกำจัดของเสีย มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีชี้เพิ่มขึ้นมากที่สุด จากปี 2019 ดัชนีชี้ร้อยละ 42.25 และในปี 2020 ดัชนีชี้ร้อยละ 72.08 เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 29.83 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 836.80 บาท อันดับที่ 2 กลุ่มอุตสาหกรรมกิจกรรมของตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว การจ้ดนำเที่ยว มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีชี้เพิ่มขึ้น จากปี 2019 ดัชนีชี้ร้อยละ

44.59 และในปี 2020 ดัชนีจີนรี่ร้อยละ 71.22 เพิ่มขึ้นร้อยละ 26.63 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนลดลง 6,125.98 บาท อันดับที่ 3 กลุ่มอุตสาหกรรมกิจกรรมขององค์กรระหว่างประเทศและภาคีสมาชิก มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีจີนรี่เพิ่มขึ้น จากปี 2019 ดัชนีจີนรี่ร้อยละ 39.36 และในปี 2020 ดัชนีจີนรี่ร้อยละ 65.61 เพิ่มขึ้นร้อยละ 26.25 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนลดลง 3,188.27 บาท อันดับที่ 4 กลุ่มอุตสาหกรรมกิจกรรมห้องสมุด หอจดหมายเหตุ พิพิธภัณฑ์สถานและทางวัฒนธรรมอื่นๆ มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีจີนรี่เพิ่มขึ้น จากปี 2019 ดัชนีจີนรี่ร้อยละ 24.42 และในปี 2020 ดัชนีจີนรี่ร้อยละ 42.65 เพิ่มขึ้นร้อยละ 18.23 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 6,073.65 บาท และอันดับที่ 5 กลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตภาพยนตร์ วิดิทัศน์และรายการโทรทัศน์ มีการเปลี่ยนแปลงดัชนีจີนรี่เพิ่มขึ้น จากปี 2019 ดัชนีจີนรี่ร้อยละ 37.36 และในปี 2020 ดัชนีจີนรี่ร้อยละ 53.94 เพิ่มขึ้นร้อยละ 16.58 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 2,922.72 บาท

สรุปและอภิปรายผล (Conclusion and discussion)

การวิจัยนี้พบว่า ผลกระทบของการแพร่ระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในช่วงก่อนการแพร่ระบาดปี 2019 และช่วงการแพร่ระบาดปี 2020 กลุ่มอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบทางบวก คือความเหลื่อมล้ำทางรายได้ลดลง ยกตัวอย่าง กลุ่มอุตสาหกรรมการขายส่งและการขายปลีก การซ่อมยานยนต์ จักรยานต์ ดัชนีจີนรี่ลดลงร้อยละ 33.52 และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 483.10 บาท กลุ่มนี้ได้รับผลกระทบน้อยสุด เนื่องจากในช่วงการแพร่ระบาด แรงงานกลุ่มนี้ก็ยังสามารถทำงานได้ปกติ ไม่ได้ถูกเลิกจ้าง เพราะไม่ได้รับผลกระทบจากมาตรการการป้องกันของรัฐ เช่นทำงานที่บ้าน (Work from Home) และกลุ่มอุตสาหกรรมการจัดทำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ การให้คำปรึกษา ดัชนีจີนรี่ลดลงร้อยละ 11.74 และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเพิ่มขึ้น 943.23 บาท กลุ่มนี้ไม่ได้รับผลกระทบมาก เนื่องจากในช่วงการแพร่ระบาด แรงงานกลุ่มนี้สามารถปรับเปลี่ยนวิธีการทำงานได้ จากเดิมต้องมาพบพูดคุยพบหน้ากัน แต่เปลี่ยนเป็นการคุยผ่านทางออนไลน์ได้ เช่น ผ่าน ZOOM , Google Meet เป็นต้น หรือรับ-ส่งข้อมูลงานผ่านทางอีเมล ทำให้แรงงานยังทำงานได้ปกติ

ในขณะเดียวกันก็มีกลุ่มอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบทางลบ คือความเหลื่อมล้ำทางรายได้เพิ่มขึ้น ยกตัวอย่าง กลุ่มอุตสาหกรรมของตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว การจัดงานที่เกี่ยวกับดัชนีจີนรี่เพิ่มขึ้นร้อยละ 26.63 และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนลดลง 6,125.98 บาท กลุ่มนี้ได้รับผลกระทบมากเนื่องจากในช่วงการแพร่ระบาด ทางภาครัฐได้ออกมาตรการต่างๆ เพื่อสกัดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เช่นมาตรการปิดเมือง (ล็อกดาวน์) ส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติยกเลิกการเดินทางและจองห้องพัก ทำให้ธุรกิจท่องเที่ยวแรงงานต้องหยุดงาน หรือทำงานได้น้อยลง ดังนั้นรายได้ก็ลดลงไปด้วยเช่นกันทำให้ความเหลื่อมล้ำเพิ่มสูงขึ้น และกลุ่มอุตสาหกรรมการผลิตภาพยนตร์ วิดิทัศน์ และรายการโทรทัศน์ ดัชนีจີนรี่เพิ่มขึ้นร้อยละ 16.58 เนื่องจากในช่วงการแพร่ระบาดทางภาครัฐมีมาตรการเว้นระยะห่างทางสังคม หรือ Social Distancing ที่ต้องการให้ประชาชนอยู่ห่างกันอย่างน้อย 1-2 เมตร เพื่อป้องกันการแพร่ระบาด ส่งผลกระทบต่องานกองถ่าย โดยงานถ่ายทำโฆษณา มิวสิควิดีโอ หรือสารคดี ลดลงเกือบร้อยละ 80-90 ขณะที่งานภาพยนตร์เรื่องยาวลดลงประมาณร้อยละ 50 ทำให้แรงงานบางส่วนต้องหยุดงาน หรือทำงานน้อยลง และรายได้ก็ลดลงส่งผลให้ความเหลื่อมล้ำแย่ลงไปอีก

ข้อเสนอแนะ (Suggestions)

ทางภาครัฐต้องปรับตัวคือ ให้ประชาชนใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ไปเลย เพราะช่วงที่เกิดการแพร่ระบาดเศรษฐกิจหยุดชะงักและชะลอตัวไปค่อนข้างเยอะ ส่งผลกระทบในกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ การฟื้นตัวมีความไม่แน่นอนสูง แรงงานได้รับผลกระทบหนัก กลุ่มอุตสาหกรรมที่สายป่านกระแสนเงินสดสั้น เราจะเห็นภาระหนี้ที่สูงขึ้นจากประเด็นปัญหาดังกล่าวในส่วน of ภาคกลุ่มอุตสาหกรรมรัฐต้องช่วยส่งเสริมสนับสนุนเรื่องของการจ้างงาน การพัฒนาทักษะสำคัญ การเสริมสภาพคล่องในช่วงนี้

จะต้องมีแผนการจัดการอย่างไร ในระหว่างที่ต้องปิดกิจการชั่วคราวซึ่งทำให้ภาระหนี้เพิ่มขึ้น ส่วนภาคแรงงานต้องเพิ่มทักษะและศักยภาพของตัวเองให้ทำงานได้หลายอาชีพเพื่อรองรับความไม่แน่นอนในอนาคต

กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgements)

การวิจัยนี้ต้องขอขอบคุณทางสำนักงานสถิติแห่งชาติที่ให้ความอนุเคราะห์ใช้ข้อมูลดิบ

เอกสารอ้างอิง (References)

- กฤษณะ เลิศเกษตรวิทยา, และเทอดศักดิ์ ชมิไธ้สุวรรณ. (2557). *การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความแตกต่างทางด้านรายได้ในกำลังแรงงานไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยรังสิต
- กานต์ปัทมภ์ อรรถเจตน์. (2565). แนวทางลดความเหลื่อมล้ำทางรายได้ของครัวเรือนเกษตรกรไทยหลังวิกฤติโควิด-19. *วารสารทหารพัฒนา*, 46(1), 47-58.
- นรา เป้นประหยัด. (2563). ผลกระทบจากผลิตภาพปัจจัยการผลิตรวมต่อความเหลื่อมล้ำทางรายได้ของครัวเรือนโดยแบบจำลองดุลยภาพทั่วไปเชิงพลวัต กรณีศึกษาประเทศไทยศึกษาผลกระทบของผลิตภาพปัจจัยการผลิตที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของความเหลื่อมล้ำทางรายได้ของภาคครัวเรือนไทยภายใต้แบบจำลองดุลยภาพทั่วไปเชิงพลวัต. *วารสารสังคมศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 50(2), 49-70.
- วรรณพงษ์ ดุรงคเวโรจน์. (2560). เครื่องมือใหม่ในการวิเคราะห์ความเหลื่อมล้ำของรายได้ : กรณีศึกษาประเทศไทย. *วารสารเศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์*, 35(2), 29-48.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2565). *การสำรวจกำลังแรงงาน พ.ศ. 2562-2563*. สืบค้นจาก <https://www.nso.go.th/>
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2564). *รายงานสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ปี 2563*. สืบค้นจาก <https://www.nesdc.go.th/>
- Charoenphandhu, N., & Ikemoto, Y. (2014). Income distribution and the medium-term trend of inequality in Thailand. *Journal of Economic and Social Development*. 1(1), 43-51.
- Sudswong, W., Plangprasopchok, A., & Amornbunchornvej, C. (2021). *Occupational Income Inequality of Thailand: A Case Study of Exploratory Data Analysis beyond Gini Coefficient*. General Economies. <http://doi.org/10.48550/arxiv.2111.06224>